

Religijos aplink mus

N A U J I E N L A I Š K I S

4 numeris

2013 m. gruodis

Žiniasklaida ir religinė įvairovė Lietuvoje

Šiuolaikinės visuomenės pasižymi dideliais informacijos srautais. Žiniasklaida yra bene svarbiausias šaltinis, teikiantis informaciją apie tai, kas vyksta visuomenėje, tad ji prisideda prie to, kaip mes suvokiame tam tikrus procesus ir reiškinius ar net kokią nuomonę susikuriame apie konkrečius asmenis bei grupes, su kuriais nesame turėję tiesioginio kontakto. Religinės bendruomenės taip pat tampa žiniasklaidos objektu. Išaugusi religijų įvairovė skatina atkreipti dėmesį į tai, kaip pristatomos skirtingos religinės bendruomenės.

Nors žiniasklaidos priemonės mėgstame įsivaizduoti kaip neutralius informacijos šaltinius, jos gali ne tik mus informuoti apie religines mažumas, bet ir prisidėti prie neigiamo religinių bendruomenių įvaizdžio kūrimo, ypačingai tų bendruomenių, kurios yra pakankamai naujos Lietuvoje ir apie kurias visuomenė stokoja informacijos. 2013 m. rinkos ir viešosios nuomonės tyrimų kompanijos „Baltijos tyrimai“ atlikta apklausa apie pasitikėjimą visuomenės institucijomis parodė, kad žiniasklaida Lietuvoje pasitiki apie 56 proc. gyventojų. Žiniasklaida yra septintoje vietoje tarp institucijų, kuriomis Lietuvos gyventojai pasitiki labiausiai (ją lenkia tik ugniagesiai gelbėtojai, krašto apsaugos sistema, Prezidento tarnyba, Bažnyčia, Konstitucinis Teismas ir policija).

2012 m. Naujųjų religijų tyrimų ir informacijos centras (NRTIC) atliko tyrimą „Diskriminacija dėl religijos ir įsitikinimų Lietuvoje: religinių mažumų požiūris“, iš kurio paaiškėjo, jog religinių mažumų nariai vienu iš svarbiausių veiksnių, skatinančių diskriminaciją dėl religijos, laiko žiniasklaidą. Ją, kaip diskriminaciją skatinantį veiksnių, įvardijo 43 proc. respondentų. Tyrimo duomenimis, žiniasklaidą lenkia tik Romos katalikų bažnyčia, kurią veiksniu, labiausiai skatinančiu religinių mažumų diskriminaciją, laiko 53 proc. apklaustų religinių mažumų bendruomenių narių (žr. 1 paveikslą). Tradicinėmis nesanchių religinių mažumų bendruomenių narių nuomone, svarbiausias prioritetas kovojant su diskriminacija religijos ir tikėjimo pagrindu Lietuvoje – teisės aktuose esančio religinių bendruomenių skirstymo į tradicines ir kitas (netradicines) panaikinimas, tačiau šalia to pažymima, jog taip pat

NRTIC
Naujųjų religijų tyrimų ir informacijos centras

Progress Programme

LYGIŲ GALIMYBIŲ KONTROLIERIAUS TARNYBA

UŽ ĮVAIROVĘ PRIEŠ DISKRIMINAVIMĄ

Šis naujienlaiškis finansuojamas pagal 2007–2013 m. Europos Sąjungos užimtumo ir socialinio solidarumo programą (PROGRESS).

Plačiau – 6 psl.

Šiame numeryje:

Paauglys įžiebė naujus debatus dėl islamo Danijoje

Kopenhaga. Kai danų laikraštyje buvo išspausdinta karikatūristo Kurto Westergaardo karikatūra, vaizduojanti pranašą Mahometą su bomba vietoje turbano, Yahya Hassanui tebuvo dešimt metų. K. Westergaardas anuomet sulaukė aistringos musulmonų kritikos iš viso pasaulio. O šiandien Y. Hassanas, aštuoniolikmetis imigrantų palestiniečių musulmonų sūnus, sukėlė nesutarimus tarp Danijos musulmonų, kai praeitą mėnesį Danijoje išleido poezijos knygą. Mėgstančio rašyti studento poezijos knygoje yra 150 eilėraščių, iš kurių daugelis yra ypač kritiški religinei aplinkai, kurioje jis užaugo.

tęsinys – 3 psl.

Pradedamas vykdyti projektas apie religinę įvairovę Lietuvoje

Kaip jau aptarėme pirmoje šio naujienlaiškio dalyje, norint, kad būtų užtikrinta teisė laisvai reikšti savo įsitikinimus, o religinės mažumos rečiau susidurtų su diskriminacijos atvejais, būtina kelti ne tik visuomenės sąmoningumą, bet ir žiniasklaidos, kuri yra be galo svarbi informacijos visuomenei tiekėja.

tęsinys – 4 psl.

„Ar žinote, kad...?“

- 2009 m. duomenimis, islamas buvo antra didžiausia religija Danijoje. Tai paskatino nuo 1980 m. prasidėjusi imigracija. Danijos musulmonai sudaro apytiksliai 3 proc. šalies gyventojų.

tęsinys – 5 psl.

svarbus prioritetas yra didesnis žiniasklaidos objektyvumo siekis.

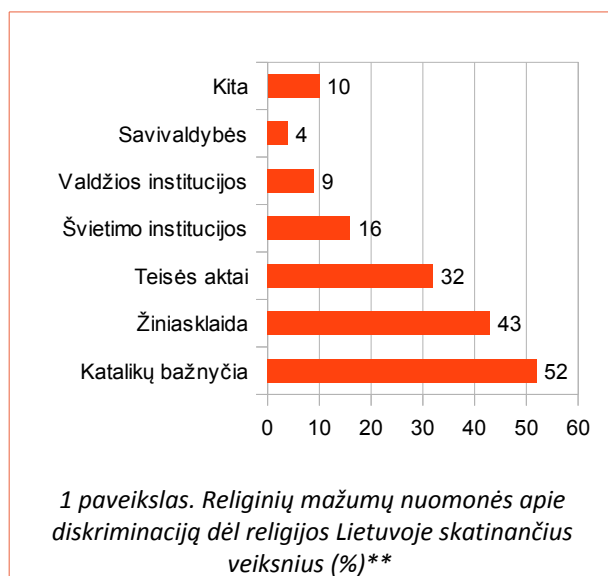
Pamatyti detalesnį vaizdą kalbant apie žiniasklaidos reikšmę pristatant religines bendruomenes Lietuvoje leidžia VDU Viešosios komunikacijos katedros doktorantės Gintarės Markauskaitės 2012 m. atliktas empirinis tyrimas „Religinės įvairovės reprezentavimas Lietuvos internetinėje žiniasklaidoje“, kuriame buvo analizuojamos dviejų populiariausių lietuviškų internetinių naujienų portalų (Delfi.lt ir Lrytas.lt) pasirodžiusios su religija susijusios publikacijos 2008 m. – 2012 m. laikotarpiu.

Anot autorės, šio empirinio tyrimo duomenys atskleidė, kad net 65 proc. tirtų publikacijų buvo susiję su Romos katalikų tikėjimu. Galima teigti, jog ši religija minėtuose naujienų portaluose vaizduojama labiau teigiamai nei neigiamai ar neutraliai. Katalikiškos šventės tirtuose portaluose pateikiamos kaip visuomenei svarbi vertybė ar vyraujanti tradicija, kurią reikia puoselėti ir gerbti. Dažnai cituojami katalikų kunigai, švenčių progomis kalbantys apie tikėjimo ir religingumo prasmę, katalikiškas vertybes. Tyrimo duomenys atskleidžia, kad tik ši religinė bendruomenė gali skelbti evangelinio turinio publikacijas, atliekančias pamokslų funkciją. Romos katalikų bažnyčiai atstovaujantys dvasininkai yra dažniausias šaltinis tirtose publikacijose, o dvasininkų nuomonė ar požiūris neretai pateikiami kaip vienintelis informacijos konkrečia tema šaltinis, be galimai oponuojančių nuomonių. Tyrimo rezultatai taip pat atskleidė, jog Romos katalikų bažnyčios atstovams suteikta galimybė reikšti savo nuomonę politiniais, ekonominiais, socialiniais klausimais.

Dalis publikacijų vis dėlto išsiskyrė iš bendro konteksto. 15,5 proc. tirtų publikacijų Romos katalikų bažnyčia buvo pristatoma kritiškai. Dažniausios tokio pobūdžio publikacijų temos: politizuotos religijos kritika, kunigų pedofilijos problema, dvasininkų meilė, homoseksualumas dvasininkų tarpe, neteisėtas pinigų pasisavinimas ir švaistymas.

G. Markauskaitė analizuodama tyrimo metu gautus duomenis pastebi, jog kitos tradicinės religinės bendruomenės taip pat vaizduojamos labiau teigiamai nei neigiamai. Nors šių bendruomenių dvasininkai taip pat komentuoja viešojo gyvenimo įvykius, jiems nesuteikiama tokia dažna galimybė, kaip Romos katalikų bažnyčios dvasininkams, tai daryti. Straipsniuose žurnalistai dažnai linkę subjektyviai vertinti situaciją, socialinius veikėjus dažnai skirsto į „mus“ ir „juos“. „Jie“ – tai kitos tradicinės religinės bendruomenės, kurios tarsi atskiriamos nuo socialinės aplinkos, kultūrinio ir istorinio palikimo.

Tyrimo analizuotoje Lietuvos žiniasklaidoje tradicinėmis nesančios religinių mažumų bendruomenės vaizduojamos labiau neigiamai, stereotipiškai, naudojami netikslūs, neobjektyvūs informacijos šaltiniai. Daugiausiai apie jas kalbama neigiamų įvykių, skandalų kontekste. Publikacijų antraštėse naudojamomis skambiomis frazėmis siekiama sukelti sensaciją bei sudominti skaitytoją, tačiau tai daroma stereotipizuojant ir neigiamai vaizduojant tokias religines bendruomenes. G. Markauskaitė pateikia tokias tirtuose straipsniuose pastebėtas antraštėse naudojamas frazes: *piniguočių sekta*, „šventieji“ *išgamos*, *sektų pavojai*, *neklusni sekta*, *baisus kultas*, *aukščiausio lygio manipuliacija*, *ekstremistinis judėjimas*, *religinių sektų grėsmė*, *tironas*, *keista pasaulėžiūra*. Matyti, jog šios sąvokos nestokoja vaizdingumo ir hiperbolizavimo, o taip pat ir negatyvumo, jomis kuriamas neigiamas straipsniuose aprašomų religinių bendruomenių įvaizdis.

Dauguma tirtų publikacijų apie tradicinėmis nesančias religines mažumas yra sensacingos istorijos apie pavojingas sekas, pristatomos ar analizuojamos tokių bendruomenių veiklos keliamos grėsmės bei pavojai. Atliktame tyrimo straipsnių, objektyviai pristatančių tokius religinius judėjimus ar bendruomenes, jų gyvenimo būdą, tradicijas, religinius įvykius, nustatyta labai mažai.

Tokio tipo neigiamas tradicinėmis nesančių religinių bendruomenių vaizdavimas žiniasklaidoje, anot autorės, ne tik jas stumia į visuomenės paribius, bet tuo pačiu ir įkūnija bei įtvirtina tam tikras nuostatas, kai žiniasklaidos skiriamas dėmesys Romos katalikų religinei bendruomenei Lietuvoje tarsi patvirtina jos religinį dominavimą.

2007 m. NRTIC atliktame tyrime „Diskriminacija dėl religijos ir įsitikinimų Lietuvoje“ pateikiami konkrečių situacijų pavyzdžiai, kuriose tyrime dalyvavę informantai teigė patyrę nemalonumų, prie kurių prisidėjo žiniasklaidoje sukurti religinių mažumų neigiami įvaizdžiai. Vienai informantei itin įstrigo tai, kad žiniasklaidoje naujos religijos dažniausiai pateikiamos kaip amoralios ar net nusikalstamos:

„[...] kai iš vienos pusės visos tos laidos šmeižiančios ir visa kita, žmonėms nesusiveda, kaip yra iš tikrųjų. Ir aš realiai atvirai jiems sakau. Po tokių laidų būna jauti, kad tikrai darbe yra įtampa. Ta prasme, perskaitė laikraštį kokiam nors, o ten parašyta apie seksualines orgijas arba ten, kad tai sektantai, ten organus žmonių išiminėja, valgo ir panašiai.“

Ši informantė pasakojo ir apie priekabiavimo atvejus, kuriuos išprovokavo žiniasklaida, eskaluojanti negatyvų jos religinės bendruomenės įvaizdį.

2007 m. tyrimo „Diskriminacija dėl religijos ir įsitikinimų Lietuvoje“ ir 2013 m. G. Markauskaitės tyrimo „Religinės įvairovės reprezentavimas Lietuvos internetinėje žiniasklaidoje“ rezultatai parodo, jog žiniasklaida ir vyraujanti Romos katalikų bažnyčia Lietuvoje, yra svarbūs veiksniai, sukuriantys prielaidas religinių

mažumų diskriminacijai. Šie duomenys iš esmės atitinka 2012 m. NRTIC atlikto tyrimo „Diskriminacija dėl religijos ir įsitikinimų Lietuvoje: religinių mažumų požiūris“ duomenis. Viena vertus, žiniasklaidoje šioms bendruomenėms skiriama mažai dėmesio, kita vertus, kai to dėmesio visgi skiriama, religinėms mažumoms neretai jis turi neigiamus padarinius. Žinoma, negalima teigti, kad visuomenė yra paliekama be galimybės gauti objektyvesnės informacijos, pvz., internetas suteikia beveik neribotas galimybes ieškoti objektyvesnių informacijos šaltinių, tačiau tai reikalauja papildomų visuomenės narių pastangų ir laiko sąnaudų. Tuo tarpu populiarūs žiniasklaidos informacijos šaltiniai dažnai mus pasiekia tarytum savaime, be didelių pastangų. Tad norint, jog situacija pasikeistų ir būtų kuriama mažiau prielaidų religinei diskriminacijai, būtinas žiniasklaidos sąmoningumo kėlimas ir kritiška jos vartotojų pozicija.

Rasa Kraulėdaitė

Išnašos

* Šaltinis: <http://www.delfi.lt/news/daily/lithuania/visuomene-labiausiai-nepasitiki-isrinktaisiais.d?id=61781141>, žiūrėta 2013 m. gruodžio 5 d.

** 1 paveikslas šaltinis: 2012 m. VDU vykdyto projekto „Sekuliarizacijos proceso ypatumai Lietuvoje“ rėmuose atliktos Lietuvos gyventojų reprezentatyvios apklausos duomenys

Religinio gyvenimo Lietuvoje ir pasaulyje įvykiai

Paauglys įžiebė naujus debatus dėl islamo Danijoje

(tęsinys, pradžia 1 psl.)

Jo knyga buvo neįtikėtinai gerai parduodama nuo tada, kai spalio 17 dieną pasirodė mažoje Danijos rinkoje. 32 tūkst. knygos kopijų tiražas buvo išparduotas per maždaug dvi savaites. Leidėjo teigimu, Danijoje poezijos knygą jau galima laikyti sėkminga, jei jos parduodama bent 500 kopijų. Duodamas interviu televizijoje, Y. Hassanas, sunkiai valdydamas jausmus, komentavo veidmainystės kultūrą, kurią mato įsigalėjus tarp Danijos musulmonų. Jo žodžiai sukėlė bene didžiausią diskusiją dėl religijos mažoje Skandinavijos tautoje nuo tada, kai prislopo diskusijos dėl K. Westergaardo karikatūros.

Kaip ir K. Westergaardo atveju, susirūpinta Y. Hassano saugumu. Po to, kai vienoje Danijos televizijos stotyje

buvo perskaitytas vienas iš jo eilėraščių, Y. Hassanas gavo 27 grasinimus mirtimi. Rimčiausius grasinimus ėmėsi tirti policija.

„Su islamu yra kažkas negerai“, - sakė ateistu save laikantis Y. Hassanas. „Ši religija nesiekia atsinaujinti. Jai reikia „reformacijos“.

Jo eilėraščiai, pavadinti „Vaikystė“ ir „Pasibjaurėjimas“, susiję su tokiais problemomis kaip holokaustas, antisemitizmas, vaikų prievarta ir sąveika tarp religijos ir smurto. Dievo niekinimas ir vaizdingos analogijos jam padeda tęsti savo darbą.

Atrodo, jog didžiausias Y. Hassano nepasitenkinimas yra susijęs su jo bendraamžių grupe. „Didžiulė arabų-musulmonų grupė vykdo didelio masto nusikaltimus. Jie vagia daiktus, po to juos parduoda arba prekiauja hašišu. Bet kaip tu gali save vadinti musulmonu, jeigu visa tai draudžiama?“. Y. Hassanas patikslina į ką

nutaikyta jo kritika. „Aš kalbu apie žemesnės klasės, geto sritis.“

Y. Hassanas yra šios kultūros kūdikis. Jis gimė vietoje, kurią šiandien vadina „žemesne klase, getu“, Vakarų Danijoje. Y. Hassano tėvai, anot jo, atvyko į Daniją iš pabėgėlių stovyklos Libane, tačiau laiko save palestiniečiais. Jie kalbėdavo apie patirtą siaubą, kurį paliko Artimuosiuose Rytuose.

13-metis Y. Hassanas buvo išmestas iš mokyklos ir keliavo iš vienos švietimo institucijos į kitą dėl elgesio problemų, įskaitant vagystes. Y. Hassanas pasakoja, kad per ilgus izoliacijos periodus, nustatytus valdžios ir jo tėvo, jis atrado laiko skaitymui ir pamilo literatūrą.

Danijos žiniasklaida gyrė šį jaunuolį kaip sektiną savo kartos pavyzdį. Tokie kritikai kaip Tue Nexø Andersen, kuris yra Kopenhagos universiteto literatūros profesorius, sako, jog ilgesni Hassano darbai primena Walto Whitmano stilių.

Y. Hassanas, žinojo, kad jo „neperfiltruotų“ minčių apie musulmonus publikavimas sukels problemų. „Aš žinojau, kad kai papasakosiu savo istoriją, sugriausiu daugelį tabu, daug žmonių jausis įžeisti, o tėvai liks papiktinti. Bet aš siekiu papasakoti viską taip, kaip yra“.

Nors Hassanas išleido savo knygą spalio viduryje, jo vardas jau buvo išpopuliarėjęs, kai vienas jo interviu tapo internetinė sensacija Danijoje. „Politiken“ publikavo straipsnį „Karta, nekenčianti savo tėvų“ (angl. „I F***ing Hate My Parents' Generation“), kuris tapo labiausiai skaitoma Danijos dienraščio istorija.

Rašytojas kaltina savo tėvus ir jų bendraamžius, nulėmusius tai, jog jis įsitraukė į apiplėšimus ir metė mokyklą. Y. Hassanas teigia, kad jo tėvas piktnaudžiavo fizinėmis sankcijomis šeimoje. Tai aprašo ir savo darbuose. Jaunuolio tėvai atsiribojo nuo žiniasklaidos dėmesio ir nepateikia jokių komentarų.

Tačiau Y. Hassanas teigia, jog jo poezija yra apibendrinančio pobūdžio ir kad ja jis nori išjudinti jau anksčiau kilusias diskusijas apie tai, ar jis yra tiesiog rasistas, ar – sektinas pavyzdys. „Apie mano eilėraščius žmonės gali kalbėti ką tik nori“, – sako jis. „Jie juos gali vadinti islamo kritika, jie gali juos vadinti poezija, bet tai neturi nieko bendro su autoriumi, tai neturi nieko bendro su manimi.“ Anot Y. Hassano, jo poezija nutaikyta ne tik į veidmainystę, bet ir į problemą, kai musulmonai išnaudoja visuomenę, kurioje gyvena. „Musulmonai išnaudoja aplinkinę visuomenę, ir kai tik atsiranda kas nors, kas prieš juos kritiškai pasisako, jie iškart bando kritiką nutildyti.“

Kassemas Rachidas, imamas iš Danijos miesto Aabenraa, sako, jog gerbia poeto teisę išreikšti savo pažiūras, tačiau norėtų, kad Y. Hassanas pasuktų kitu keliu. „Aš galiu suprasti, kad jis užaugo problemiškoje aplinkoje, bet tai nesusiję su religija... Žinoma, aš pažįstu šeimų, panašių į tas, kurias jis apibūdina savo knygoje, bet tokių šeimų yra ir tarp imigrantų, ir tarp vietinių danų“.

Y. Hassanas palankiai vertina dialogą, sakydamas, jog netapo poetu tik tam, kad padarytų karjerą, ar turėdamas politinių siekių.

Paklaustas dėl atšiaurios kritikos, grasinančios jam pakenkti, Y. Hassanas atsako pažįstantis šiuos žmones. „Jie negali pakelti kritikos... Jiems neįdomus dialogas.“

Pagal „The Wall Street Journal“ 2013 lapkričio 6 d. publikuotą Clemens Bomsdorf and Ellen Emmerentze straipsnį parengė Rasa Kraulėdaitė

Pradedamas vykdyti projektas apie religinę įvairovę Lietuvoje

(tęsinys, pradžia 1 psl.)

2013 m. spalio mėnesį VšĮ Naujųjų religijų tyrimų ir informacijos centras (NRTIC) kartu su Lietuvos žurnalistų sąjunga (LŽS) pradeda vykdyti projektą „Religinės įvairovės pažinimas ir sklaida Lietuvoje“. Projekto tikslas - supažindinti visuomenę su Lietuvos religine įvairove, skatinti žmogaus teisių pažinimą bei sklaidą religijos srityje.

2007 ir 2012 m. Naujųjų religijų tyrimų ir informacijos centro (NRTIC) atliktų tyrimų duomenys rodo, kad asmenys, priskiriantys save tradicinėmis neesančioms religinėms bendruomenėms, dažniau nei kiti tikintieji, Lietuvoje susiduria su neigiamomis nuostatomis iš visuomenės pusės. Viena iš visuomenės institucijų, prisidedanti prie religinės diskriminacijos plėtros Lietuvoje, anot minėtų tyrimų duomenų, – žiniasklaida. Projektu bus siekiama keisti šią situaciją kuriant NRTIC bei Lietuvos žurnalistų sąjungos partnerystę, kurios pagrindu bus siekiama didesnio objektyvumo teikiant informaciją apie religinę įvairovę, skatinant žmonių sąmoningumą religinės laisvės srityje ir sumažinant neapykantos kurstymą kitaip tikintiems asmenims.

Projekto metu vyks partnerystės kūrimo su žurnalistais seminaras, kurio metu žurnalistai susipažins su religine įvairove Lietuvoje. Vėliau visi žurnalistai bus kviečiami dalyvauti geriausiai religinę įvairovę Lietuvoje atspindinčio straipsnio ir nuotraukos konkursuose, kurių rezultatai bus pristatomi nuotraukų parodose

skirtinguose Lietuvos miestuose dalyvaujant žmogaus teisių ekspertams, bus išleistas elektroninis leidinys.

Projekto trukmė: 1 metai.

Projektas finansuojamas pagal Europos ekonominės erdvės finansavimo programą „NVO programa Lietuvoje“.

„Ar žinote, kad...?“

(tęsinys, pradžia 1 psl.)

- 2011 m. gyventojų surašymo duomenimis, Senovės baltų (Romuvos) tikėjimo išpažinėjų skaičius išaugo keturis kartus palyginus su 2001 m. gyventojų surašymo duomenimis. Tuomet senovės baltų tikėjimui priklausė 1270, o 2011 m. – jau 5118 Lietuvos gyventojų. Senovės baltų religinė bendrija Lietuvoje šiandien vienija keletą dešimčių bendruomenių ir tikinčiųjų grupių.
- 2013 m. Lietuvoje buvo 36 anastasininkų giminės sodybos arba jų gyvenvietės, tai yra, vienos šeimos vienkiemiai arba kelių šeimų mini kaimeliai. Anastasijos judėjimas, arba anastasininkai – apie 1997 m. vidurio Rusijoje susiformavęs aplinkosauginis „Naujojo amžiaus“ dvasingumo reiškiny. Svarbiausios jų filosofijos idėjos: laisvė, kritinis mąstymas ir sąmoningumas, dvasinis tobulėjimas, egoizmo atsisakymas, ekologija, „grįžimas į gamtą“,

meilės erdvių kūrimas, giminės ryšių atgaivinimas, tradicijos rekonstravimas ir tautiškumas.

- 2011 m. Lietuvos gyventojų surašymo duomenimis 0,77 proc. Lietuvos gyventojų, tai yra daugiau nei 23 tūkst. žmonių, buvo sentikiai. Sentikių bažnyčia yra rusų stačiatikių bažnyčios atšaka, nepripažįstanti Rusijos bažnyčios reformos, įvestos 1653 – 1666 m. patriarcho Nikono įsakymu. Sentikystė nuo stačiatikybės skiriasi tuo, jog sentikiai tradiciškai žegnojasi dviem pirštais, pripažįsta tik senąsias liturgines knygas ir ikonas bei tiki trijų kryžmų kryžių, taip pat per pamaldas aleliuja gieda du, o ne tris kartus, lenkiasi iki žemės. Nors šie skirtumai šiandien atrodo nereikšmingi, 17 ir 18 a. sentikiai Rusijos imperijoje buvo smarkiai persekiojami. Iš dalies dėl šių persekiojimų daug sentikių traukėsi į Rusijos imperijos pakraščius, taip pat – ir į Lietuvos – Lenkijos valstybę.

Naujųjų religijų tyrimų ir
informacijos centras

Progress
Programme

LYGIŲ GALIMYBIŲ
KONTROLIERIAUS TARNYBA

UŽ ĮVAIROVĘ
PRIEŠ DISKRIMINAVIMĄ

Šis naujienlaiškis finansuojamas pagal 2007–2013 m. Europos Sąjungos užimtumo ir socialinio solidarumo programą (PROGRESS).

Šią programą įgyvendina Europos Komisija. Programa sukurta siekiant finansiškai paremti užimtumo, socialinių reikalų ir lygių galimybių srities Europos Sąjungos tikslų įgyvendinimą ir taip prisidėti prie strategijoje „Europa 2020“ nustatytų šios srities tikslų įgyvendinimo.

Septynerius metus trunkanti programa skirta visiems suinteresuotiesiems subjektams, kurie gali padėti rengti tinkamus ir veiksmingus užimtumo ir socialinės srities teisės aktus ir politiką 28 ES valstybėse narėse, ELPA ir EEE šalyse, ES šalyse kandidatėse ir narystės ES siekiančiose šalyse.

Daugiau informacijos rasite
<http://ec.europa.eu/progress>

Naujienlaiškio redakcinė kolegija

Rasa Kraulėdaitė, doc. dr. Milda Ališauskienė, Donatas Glodenis

Kontaktai: el. p. info@religija.lt, tel. 8 686 13183, 8 685 44611

Pastaba:

Naujienlaiškio turinys atspindi dotacijos Gavėjo, bet ne Europos Komisijos ar jos institucijų požiūrį. Europos Komisija neatsako už medžiagos turinį bei už galimą informacijos panaudojimą.